

ELISE BROACH

MARVIN, A BOGÁR

KELLY MURPHY RAJZAIVAL

A történet egy kis bogárról, Marvinról és a családjáról szól, akik a Pompaday család házában laknak a konyhában, egy kis zugban. James, Pompaday-ék fia akkor figyel fel a kis jószágra, mikor a születésnapjára a bogár egy képet fest neki. Az ajándék döbbenetesre sikerül, olyannyira, hogy James apja, abban a hiszemben, a képet a fia készítette, elviszi a Metropolitan Múzeumba, hogy megmutassa neki, rajza van olyan jó, mint a régi mesterek művei. A múzeumban mindenkit elkápráztat a mű. A technikáját leginkább Düreréhez hasonlítják. Arra kérik Jamest, hogy fesse meg egy híres kép másolatát. De hogy fogja ezt a fiú teljesíteni? Hogyan lehet ebben segítségére apró, új barátja? És vajon mire kell a múzeumnak a másolat? Hatalmas kaland veszi kezdetét, sok izgalommal és még több vidámsággal.

A Marvin, a bogár megjelenésekor az év legjobb gyerekkönyve volt.

© Zoe Wheeler

Elise Broach diplomáját a Yale-en szerezte, a családjával most Eastonben, Connecticutban él. A Marvin, a bogár ötlete akkor fogalmazódott meg benne, amikor az egyik kontaktlencséje véletlen lecsúszott a fürdőszobai lefolyón. Egy órán át üldögélt a csempén, és próbálta kiszabadítani, persze eredménytelenül. Így jutott eszébe, milyen csodálatos lenne, ha egy aprócska lény fogná, és felszínre hozná. Még aznap este megírta a könyv első néhány fejezetét.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.elisebroach.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Nemcsak a rajzok csodaszépek, hanem a történet is gyönyörű. A legimádnivalóbb könyv.”

Clara

„Lenyűgöző ez a miniatűr világ! Teljesen új szemszögből látjuk a megszokott környezetünket. Ez szuper!”

Tamás

„Érdekes és vicces, egy igazán különleges barátság története.”

Zsófi

„Annyira izgalmas ez a regény, hogy nem tudtam letenni. Ezt olvastam, amikor felkeltem, aztán az iskolában minden szünetben, majd otthon a leckeírás után, meg persze este is. Két nap alatt végeztem vele.”

David

„Érdemes elolvasni ezt a művet, mert nemcsak érdekfeszítő, de megismerhetjük Dürer munkáit. Hatalmas kaland egy barátságról.”

Adam

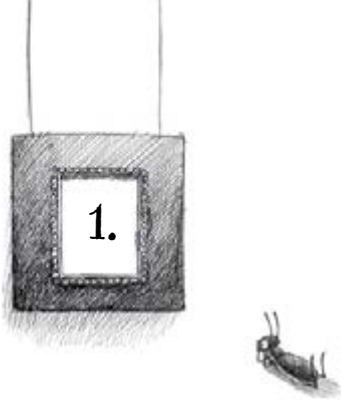

ELISE BROACH

MARVIN, A BOGÁR

— részlet —

Családi vészhelyzet

Marvin családja számára az otthont a konyhai lefolyó alatti szekrényke egyik nyirkos sarka jelentette. Egy szivárgó cső szétmállasztotta a gipszet. Így a család, pontosan a fal mögött, három tágas szobát alakított ki magának, és ahogy Marvin szülei számtalanszor kijelentették, a hely tökéletesen bevált. A melegvíz-csövek elég hőt adtak, a nyirkosság megkönnyítette a vacok bővítéséhez szükséges ásást, kellemesen sötét volt és dohos, mint minden korábbi otthonuk. A legjobb pedig az oldalvást homályosan felderengő fehér, műanyag szemétkosár volt, a zsákmányszerzés állandó helyszíne, hiszen mindig került bele almacsutka, kenyérmorzsa, hagymahéj, cukorkák csomagolópapírja és más efféle kincs.

Marvin és rokonai ugyanis a bogárnemzetséghez tartoztak. Fényes, fekete páncéljuk és hat lábuk volt, kitűnően láttak a sötétben. A bogarak között középtermetűnek számítottak, nem lehettek nagyobbak egy-egy szem mazsolánál. Hihetetlen fürgeséggel másztak viszont a falon,

szaladtak át a konyhapulton, surrantak át zárt ajtók alatt. A Pompaday embercsalád hatalmas lakásában laktak, New Yorkban.

Egy reggel Marvin nagy felfordulásra ébredt. Általában a szülei szomszéd szobából érkező gyengéd neszezése jelentette számára a nap első hangjait, miközben a mosogatóból távoli edénycsörgés tudatta, hogy a Pompaday család is ébredezik. Ma azonban Pompaday asszony magas sarkú cipőjének heves kopogására ébredt, és hallatszott az asszony aggodalmas, éles hangja is. Éppen elgondolkodott, vajon mi történhetett, mikor anyja jött érte sietve.

– Marvin! – kiáltotta. – Gyere gyorsan, drágám! Vész-helyzet van!

Marvin kimászott az ágyául szolgáló puha vattagombolyagból, és még mindig félálomban követte anyját a nappaliba. Apját, Albert bácsit és Elaine unokatestvérét mély beszélgetésbe merülve találta. Elaine hozzá rohant, és izgatottan ragadta meg az egyik lábát.

– Pompaday asszony elvesztette a kontaktlencsáját! Le-
csúszott a fürdőszobai lefolyón! A családból csak te tudsz
úszni, *neked* kell kihalásznod!

Marvin meglepetten hátrált, de az unokatestvére lelke-
sen folytatta: – Akár meg is fulladhatsz!

Marvint közel sem lelkesítette annyira ez a lehetőség,
mint Elaine-t. – Nem fulladok meg – mondta határozot-
tan. – Jól úszom.

Majdnem egy hónapja gyakorolta az úszást, egy gyü-
mölcsös palack vízzel töltött kupakjában. Az egész csa-
ládból tényleg csak ő úszott, a szülei csodálták, méltá-
nyolták a tudományát.

– Marvinnak kivételes koordinációs érzéke van, töké-
letesen ura a lábainak – jegyezte meg gyakran Mama. –
Emlékeztet a régi szép időkre, mikor balettoztam.

– És ha elszánja magát valamire, semmi nem állítja
meg – tette hozzá kissé öntelten Papa. – Apja fia.

Marvint azonban most az ő szavai sem nyugtatták meg.
Egy kupakban úszni legföljebb másfél centis vízmélységet
jelent. A lefolyócső egészen más. Idegesen járkált föl-alá
a szobában.

Mama közben Albert bácsival beszélt, és elég kétség-
beesettnek látszott.

– Nem engedhetem! – kiáltotta. – Hiszen még gyerek!
Hívjanak vízvezeték-szerelőt!

Papa a fejét rázta. – Túl kockázatos! Ha egy szerelő ide
bedugja az orrát, azonnal észreveszi, hogy mállik a fal. Fi-
gyelmezteti Pompaday-éket, hogy javíttassák meg, és ak-
kor lőttek Albert és Edit otthonának.

Albert bácsi élénken bólogatott, és odaintett Marvinnak.
– Nos, fiacskám, mit gondolsz? Le kell ereszkedned a le-
folyócsőbe, és megkeresned a kontaktlencsét. Szerinted
menni fog?

Marvin habozott, a szülei egyre csak vitatkoztak. Papa
boldogtalanul nézett rá:

– Én magam mennék, fiam, biztos lehetsz benne – ha
tudnék úszni.

– Senki nem úszik úgy, mint Marvin – jelentette ki
Elaine. – De lehet, hogy még ő sem elég ügyes ehhez.
Ki tudja, mennyi víz van már abban a csőben? Ki tudja, mi-
lyen mélyre kell ereszkednie? – Drámai szünet után folytatta.
– Talán soha többet nem lesz képes a felszínre vergődni.

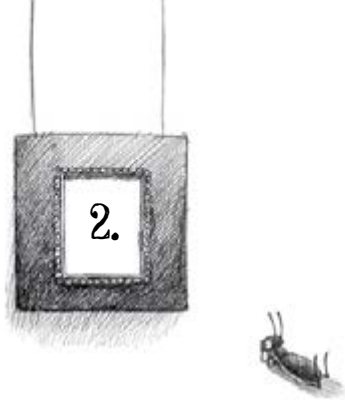
– Csitt, Elaine! – mondta Albert bácsi.

Marvin megragadta a darabka mogyoróhéjat, amit úszódeszkának használt a saját kis medencéjében. Mély lélegzetet vett.

– Legalább megpróbálom – mondta a szüleinek. – Óvatos leszek.

– Elkísérlek – döntött Mama – nem hagyom, hogy valami meggondolatlanságot csinálj. És ha egy kicsit is kockázatosnak látszik, maradsz.

Albert bácsival az élen elindultak hát a Pompaday család konyhája felé. Marvin szorosan anyja nyomában haladt, a mogyoróhéjat sután egyik lába alá szorította.

A lefolyócsőben

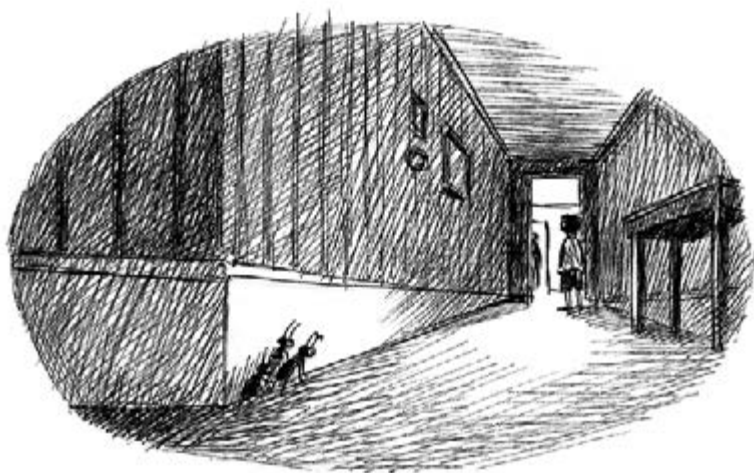
Eltartott egy ideig, mire a fürdőszobába értek. Először ki kellett mászniuk a szekrényből, a nappali fényben úszó konyhába. A kis William kanálával az etetőszéket püfölte, a padlón kétszersült karikák heverték szanaszét. Más esetben a bogarak az árnyékban kivárták volna, hogy el-emelhessenek egyet, és hazacipeljék ebédre, de most fontosabb feladat várt rájuk. A lambéria mentén átjutottak a nappaliba, hogy megkezdjék a kimerítő átkelést a keleti szőnyegen, mely legalább kék színével kitűnően álcázta őket.

Marvin egész úton azt hallgatta, hogyan ordítózik egymással a Pompaday házaspár.

– Nem értem, miért nem szeded szét azt a lefolyót, és halászod ki belőle – panaszkolta az asszony. – Karl bezzeg képes lenne rá.

Karl Pompaday asszony első férje volt.

– Szedd szét te, és keresd meg! És áraszd el a fürdőszobát! Akkor legalább több dolgot pótolhatunk, nem csak

a kontaktlencsédet! – füstölgött Pompaday úr. Dübörgő léptekkel a telefonhoz indult. – Hívok egy szerelőt!

– Remek! – felelte Pompaday asszony. – Legalább egy napba telik, míg kijön. Nekem meg húsz percen belül indulnom kell dolgozni, és kontaktlencse nélkül az ajtóig se látok.

James, Pompaday asszony első házasságából származó fia, a küszöbön ácsorgott. Tízéves korára a lába már nagy volt, de a termete vékonyka, nagy szürke szempár, alatta szórt szeplők uralták az arcát. Másnap töltötte be a tizenegyet, Marvin és családja már egy ideje törték a fejüket, mivel lepjék meg, mert összehasonlíthatatlanul jobban kedvelték őt, mint a családtagjait. Csendes volt és okos, nem tett heves mozdulatokat, és nem emelte fel a hangját.

Marvinnak a fiú láttán eszébe jutott, hogyan szúrta ki őt James néhány hete, mikor éppen egy M&M's drazsét vonszolt haza, hogy desszert is legyen az ebédhez. Marvint olyan izgatottá tette a szerencsés zsákmány, hogy elfelejtett a lambéria tövében maradni. A krémszínű csempetenger közepén tartott, amikor megállt mellette egy kék edzőcipő. Marvin pánikba esett, ledobta a drazsét, és futott az életéért. James azonban csak lekuporodott, és szótlanul figyelte.

Marvin nem számolt be a szüleinek arról, milyen veszélybe sodorta magát. Megesküdött magának, hogy a jövőben óvatosabb lesz.

James most ugyanabban a kék edzőcipőben helyezte a súlyát egyik lábáról a másikra.

– Fölvehetnéd a szemüveget is, Anya – mondta.

– Remek ötlet – felelte Pompaday asszony. – A szemüveget. Remek. Úgyse számít, hogy nézek ki, mikor az ügyfeleimmel találkozom. Mehetnék akár fürdőköpenyben is.

Ekkorra Albert bácsi, Marvin és az anyja elérte a hálószoobaajtót, mögötte feltárult a fürdőszoba. Sajnos a három ember pont elállta az utat. Három pár ideges láb: az egyik edzőcipőben, a másik magas sarkúban, a harmadik papucsban – szinte lehetetlen biztonságban átjutni közöttük.

– Maradj szorosan a nyomomban! – szólt Marvinra Mama. Végigsietett az ajtókeret mentén. Ügyesen kicselezte a tűsarkat, Marvin és Albert bácsi követték.

Minden baj nélkül feljutottak a falon a mosdókagylóig. A világos színű csempén máskor könnyű zsákmányt

jelentettek volna egy összegöngyölt újságnak vagy egy papucs talpának. Most azonban a férj és a feleség úgy belemerültek a veszekedésbe, hogy fel se tűnt nekik, amint a három csillogó, fekete bogár bemászik a kagylóba.

– Én majd őrködöm – mondta Albert bácsi. – Ti ketten csak menjetek!

Marvin és az édesanyja bukdácsolva, csúszkálva jutott el a lefolyóig. Az ezüstdugó alá bújtak, és ott álltak a lefolyó peremén, a feketeségbe bámulva. Marvin távoli csobogást hallott. Amint a szeme alkalmazkodott a sötét-hez, néhány centivel lejjebb megpillantotta a cseppet sem hívogató, homályos vizet is. Elaine zord jóslata jutott az eszébe, és megborzongott. Vajon miért nem ellenkezett határozottabban az édesanyja?

– Hát akkor... megyek – mondta Mamának, aki azonnal megragadta a lábát, és szorosan fogta.

– Csak semmi elhamarkodottság, drágám! – mondta. – Lassan mozogj, és azonnal fordulj vissza, ha veszélyt észlelsz!

– Rendben – ígérte Marvin. Fogta a mogyoróhéjat, és nagy levegőt vett. Aztán a tátongó űrbe vetette magát.

Amint eszébe jutott, hogy be kellene hunynia a szemét, a hideg víz már össze is csapott a feje fölé. Eszeveszetten pedálozott az összes lábával, és a felszínre bukott. A homályos víznek enyhe fogkrém íze volt. És egészen rémes szaga.

– Marvin? Marvin, jól vagy? – visszhangzott Mama elhaló hangja a lefolyócsőben.

– Jól vagyok! – kiáltott vissza.

És úszott a habos vízben, mely a lefolyóban szokásos undorító dolgokat hömpölygette: ételdarabkákat, hajat, szappanforgácsot. Hányingert érzett.

– Látod már? – kérdezte az édesanyja.

– Nem – felelte Marvin. Egyszerre ráébredt, azt se tudja, hogy néz ki egy kontaktlencse.

Aztán, amikor éppen vissza akart fordulni, észrevett valamit: a cső oldalához vékonyka műanyag korong tapadt. Kicsit hasonlított Mama otthoni gyümölcsöstálához. A levegőből végképp kifogyva a felszínre lökte magát.

– Mama, megvan! – kiáltotta.

– Jól van, drágám – sóhajtott fel megkönnyebbülten az édesanyja. – Most pedig siessünk, mert ha valaki közben kinyitja a csapot, mindkettőnket elsüllyeszt a mélyben.

Marvin rájött, hogy egyszerre nem kapaszkodhat a kontaktlencsébe és a mogyoróhéjba. Vonakodva engedte el az úszódeszkáját, nagy levegőt vett, és lemerült.

A távolból hallotta anyja kiáltását:

– Marvin! Az úszódeszkád!

Villámgyorsan mozgatta a lábait, a mogyoróhéj sem akadályozta, siklott át a sötétlő vízen. Egyenest a kontaktlencséig. Belekapaszkodott a két mellső lábával, lefejtette a cső oldaláról, és igyekezett vele a felszínre jutni. A lencsén keresztül megpillantotta anyja hullámozó torzképét a feje fölött. Mama a cső oldalán lemászott egészen a víz pereméig, és intett neki.

– Ó, Marvin, hála az égnek, drágaságom! Csodálatos vagy! Micsoda lábmunka! Bár láthatna az én régi balettközönségem is! – Átvette Marvintól a lencsét. – Pfúj!

Hogy bűzlik ez a víz! És micsoda felhajtás egy ilyen kis vacak miatt. Pont úgy néz ki, mint a gyümölcsöstálam.

Óvatosan a hátára emelte, és fölmászott a cső oldalán. Átbújt a dugó alatt, Marvin szorosan a nyomában. Együttes erővel vonzolták fel a kontaktlencsét a mosdó csúszós emelkedőjén.

Albert bácsi sietett elébük.

– Istenemre, hát megcsináltad! – kiáltotta. – Marvin, édes fiam, hős vagy! Igazi hős! El is mondom ám Edit nénédnek!

Marvin szerényen mosolygott. A lábait hajlítgatta, hogy lerázza róluk a vizet.

– Na, lássuk csak, hová tegyük? – kérdezte Mama.

Körülnéztek.

– Talán a csap mellé – javasolta Marvin. – Így nem csúszhat le újra a lefolyóba.

A meleg vizes csap mellé húzták a lencsét, és egy zöld üvegtégely mögé hussantak, mert James lépett be a fürdőszobába.

– Ennyi bonyodalom után, remélem, megtalálják – suttogta komoran Mama. Marvin le nem vette a szemét a lencséről. Halványkéken csillogott a reggeli fényben.

Közben hallották, ahogy Pompaday úr a vízvezeték-szerelővel társalog.

– Hogy mondja? Jó, megnézem. – És már üvöltötte is: – James! A fürdőben vagy? Hadd vegyem végre hasznodat is! Rézből vannak a csövek, vagy alubetétesek?

James a mosdó előtt állt.

– Nem tudom – felelte –, de a kontaktlencséd itt van, Anya. A csap mellett találtam.

A zűrzavar fokozódott. Pompaday asszony hitetlenkedve rohant be a fürdőszobába, Pompaday úr harsányan mentegetőzött a vízvezeték-szerelőnek, James kinyújtott tenyerén pedig ott hevert a kontaktlencse.

– Nos, azt hiszem, ennyi – mondta Mama Marvinnak, mihelyt kiürült a fürdőszoba. – Jobb, ha megyünk, és apáddal is tudatjuk, hogy minden rendben.

Így aztán Mama, Albert bácsi és Marvin szépen hazaporoszkáltak, a többiek nagy örömmel üdvözölték őket. Papa, Edit néni és Elaine potrohon veregették Marvint, de megölelni senki nem akarta. Búzlótt a lefolyó vizétől, nedves és nyálkás volt a teste.

– Azt hiszem, jobb, ha most elmegyek megfürödni – mondta Marvin.

Mama és Papa ott sűrögtek körülötte, meleg vizet töltöttek a kupakmedencébe, és beledobtak egyetlen szemcse türkizszínű mosogatószert is. Marvin belemerült a habokba, és kedvtelve úszkált, amíg újra tisztán nem csillogott a páncélja.

